

Simon Emil Ammitzbøll (UFG):

Jeg er fuldstændig enig i forsvarsministerens overordnede betragtning af situationen, altså: Hvor er det, man kan gribe ind? Jeg står bestemt ikke her og taler for – det er meget vigtigt for mig at understrege – at vi skal ændre på reglerne om tvangsbehandling. Det er slet ikke det, jeg er inde på. Det, jeg er inde på, er at sige: Hvordan sikrer vi, at vi får fat i de mennesker, som vi ved at vi ikke får fat på i dag?

Der er spørgsmålet: Skal vi blive ved med at gå i den samme retning, eller skal vi prøve at gå i en anden retning, hvor vi skaber et forum, nogle fora, netværk, hvor de her mennesker kan blive grebet, og hvor der er nogen, der kan være opmærksom på det? Og inden vi taler os alt for langt væk fra hinanden – for det er sådan set slet ikke det, der er ideen – vil jeg gerne gribe fat i forsvarsministerens første besvarelse af mit første spørgsmål og sige, at det jo lidt er det, det handler om: Hvordan skaber vi de rammer?

Jeg synes, det kunne være spændende at prøve at gå videre i den retning, for så kunne vi gøre noget fælles godt for de veteraner, som vi jo alle sammen sætter stor pris på.

Kl. 14:42

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Forsvarsministeren.

Kl. 14:42

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Vi skal bestemt ikke tale os væk fra hinanden. Det føler jeg heller ikke vi gør, og jeg føler heller ikke, at hr. Simon Emil Ammitzbøll taler om tvangsbehandling. Jeg prøvede bare at ridse op, hvordan forholdene er i dag. Og jeg er sådan set enig med hr. Simon Emil Ammitzbøll i, at de love, der er, er udmærkede, og de gælder for alle borgere, inklusive soldater, og sådan må det være.

Men det, jeg jo gør, er, at jeg ikke alene er i kontakt med forsvarrets ledelse, men også med forsvarrets psykologer, og de meget relevante emner, som hr. Simon Emil Ammitzbøll har rejst her, vil jeg også diskutere med forsvarrets psykologer. Og jeg forventer faktisk, at de sidder og ser på svarene på de spørgsmål, der bliver stillet her. Jeg lytter jo til deres råd, og jeg kan garantere hr. Simon Emil Ammitzbøll, at de også gør deres yderste for at udvikle og forbedre de tilbud med baggrund i de erfaringer, vi får.

Der har været mange velmenende forslag til, hvordan man kunne behandle også tidligere udsendte. Der har ligefrem været forslag om at

indkalde til – i gåseøjne – et syn, altså at de skulle komme hvert femte år, for at man kunne se, om de fejlede noget. Og der må jeg igen sige, at det jo kun henvender sig til dem, som har det godt, for de vil jo møde op, men de, som ikke mener at de har noget problem, vil jo netop blive væk, og så vil vi bruge kræfterne på dem, som ikke har et problem, og ikke bruge kræfterne på dem, det handler om, netop dem, som går derude og har det svært, og det er dem, vi skal nå.

Kl. 14:43

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Pernille Frahm som medspørger.

Kl. 14:43

Pernille Frahm (SF):

Forsvarsministeren er jo altså inde på et af de præcise problemer her, og det er, hvordan vi får spottet, hvem det er, der har brug for hjælp, og hvordan vi får lavet forbindelsen til dem. Men der vil jeg så sige, at vi jo har mange historier, hvor familien henvender sig og gør opmærksom på, at de er bekymrede, og hvor der også er grund til at være det. Der efterlyser jeg måske noget mere udfarenhed, noget mere initiativ. Forsvarsministeren fortalte f.eks. før, at de, der var udsendt for cirka 10 år siden, fik et brev, men nu ved jeg fra andre psykisk syge, at det første, der nok sker, når man bliver ramt, når man på en eller anden måde går ned, er, at man holder op med at åbne sin post. Så kunne ministeren måske sige noget om nogle initiativer, nogle mere udadvendte, altså mere opsøgende initiativer, måske også på familiens foranledning opsøgende initiativer?

Kl. 14:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 14:44

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Jeg kan sige til fru Pernille Frahm, at de godt 20.000 breve faktisk foranledigede, at 221 soldater efterfølgende kom om ikke i behandling så i kontakt med psykologerne og blev givet råd og vejledning derfra. Man har en spørgeskemaundersøgelse, der benyttes, når soldaterne kommer hjem, og med baggrund i den kan man identificere nogle af dem, som vil få problemer, og dem tager psykologerne fat i. Hvis soldaten udebliver fra behandling eller samtale, retter forsvaret henvendelse. Hvis familien retter henvendelse, fordi de kan se, at det er galt med deres kære, retter forsvaret også henvendelse, og de fleste gange siger soldaterne jo også ja tak til en samtale.